

Pridite k Bogu v molitvi in veri

PREDSEDNIK THOMAS S. MONSON

»Zaupaj v Gospoda z vsem svojim srcem, na svojo razumnost pa se ne zanašaj. Na vseh svojih poteh ga spoznavaj in on bo uravnaval tvoje steze.«¹ Tako je govoril modri Salomon, sin Davida, kralja Izraela.

Nefijev brat Jakob je razglasil: »K Bogu glejte s trdnim namenom in k njemu molite s silno vero.«²

V tem razdobju je Gospod preroku Josephu Smithu v razodetju rekel, naj se v vsaki misli ozira k njemu, naj ne dvomi in se ne boji.³

Ta nebeško navdihnjen nasvet je za današnji dan kot kristalno bistra voda za izsušena tla.

Živimo v težkih časih. Ordinacije zdravnikov so polne ljudi, ki jih težijo tako čustvene težave kot telesne bolezni. Družinska sodišča se utaplajo v ločitvenih postopkih ljudi, ki imajo nerešene težave. Služba za kadrovske zadeve v vladi in industriji dela dolge ure, da bi pomagala ljudem v njihovih težavah.

Neki uradnik v službi za kadrovske zadeve, ki je bil zadolžen za reševanje

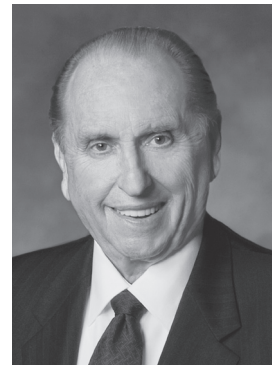
povsem malenkostnih pritožb, je nekega naporega dne na koncu delavnika na mizo postavil šaljiv napis za vse z nerešenimi problemi. Pisalo je: »Ste že poskusili moliti?« Verjetno se ni zavedal, da bi s tem preprostim nasvetom lahko rešil več težav, olajšal več bolečin, preprečil več kršitev in prinesel večji mir ter zadovoljstvo človeškim dušam, kot bi jih sicer.

Nekega pomembnega ameriškega sodnika so vprašali, kaj naj kot državljani dežel po svetu storimo, da bi zmanjšali stopnjo zločinov ter kršitev zakona in v svoje življenje ter deželo vnesli mir in zadovoljstvo. Previdno je odgovoril: »Predlagam, da se vrnemo k staromodnemu običaju družinske molitve.«

Moč v molitvi

Ali nismo kot ljudstvo hvaležni, da družinska molitev med nami ni preživeta? Gotovo na vsem tem svetu ni nič lepšega, kot videti družino, zbrano pri molitvi. Besede, ki jih velikokrat navajamo, imajo resničen pomen: »Družina, ki moli skupaj, ostane skupaj.«

Gospod je naročil, naj imamo družinsko

molitev, ko je rekel: »V družini vselej molite k Očetu v mojem imenu, da bodo vaše žene in otroci blagoslovljeni.«⁴

Bi hoteli z menoj pogledati v tipično družino svetih iz poslednjih dni, ko moli h Gospodu? Oče, mama in vsi otroci pokleknejo, sklonijo glavo in zaprejo oči. Dom navda prelep občutek ljubezni, enotnosti in miru. Ko oče zasliši sinčka moliti k Bogu za to, da bi oče delal, kar je prav, in da bi bil ubogljiv Gospodovim nasvetom, ali mislite, da bo takemu očetu težko spoštovati molitev ljubelega sina? Ko mladoletna hči zasliši svojo dobro mamo, ki prosi Gospoda, da bi bila hči navdihnjena pri izbiri partnerja, da bi se pripravila na tempeljsko poroko, ali mislite, da se taka hči ne bo potrudila, da bo spoštovala to ponižno prošnjo svoje mame, ki jo ima tako zelo rada? Kadar oče in mama in vsak otrok iskreno molijo, da bi dobri sinovi v družini živeli vredno, da bi, ko bi napočil čas, prejeli klic, da bi služili kot Gospodovi odposlanci na misijonih Cerkve, ali ne opazimo, kako taki sinovi odrastejo v mlade može z veliko željo po tem, da bi služili kot misijonarji?

Prepričan sem, da je družinska molitev tista, ki je deklet svetih iz poslednjih dni iz srednje šole v Coloradu spodbudila, da je napisala pismo. Dijakom je bilo naročeno, naj napišejo pismo neki pomembni osebi po lastni izbiri. Mnogi so pisma naslovili slavnim športnikom, znanemu astronautu, predsedniku Združenih držav in drugim zvezdnikom. Ta mladenka pa je svoje pismo naslovila na svojega očeta in v pismu pisala: »Odločila sem se, da to pismo napišem tebi, oče, ker si najpomembnejša oseba, kar jih poznam. Moja srčna želja je, da bi živela tako, da bi imela privilegij biti s teboj in z mamo ter drugimi družinskimi člani v celestialnem kraljestvu.« Ta oče nikoli ni dobil pisma, ki bi mu bilo bolj pri srcu.

Ko Gospodu darujemo družinske in osebne molitve, to delajmo v veri in zaupanju vanj. Spomnimo se svarila apostola Pavla Hebrejcem: »Kajti kdor prihaja k Bogu, mora verovati, da on biva in poplača tiste, ki ga iščejo.«⁵ Če kdo med nami še ni prisluhnil nasvetu, naj vedno moli, je sedaj najboljši čas, da začne. William Cowper je izjavil: »Satan trepeta, kadar zagleda najšibkejšega svetega na kolenih.«⁶ Tisti, ki menijo, da molitev označuje telesno šibkost, bi

morali pomisliti, da človek ni nikoli večji kot takrat, ko je na kolenih.

Ne moremo vedeti, kaj vera je, če je nikoli nismo imeli, imeti pa je ne moremo, dokler jo zanikamo. Vera in dvom ne moreta obstajati v mislih istočasno, ker se izključujeta.

Sprejmimo Božje povabilo

Če je naša želja, da bi se znebili vseh dvomov in jih zamenjali z nenehno vero, moramo le sprejeti povabilo, ki nam je podano v Jakobovem pismu:

»Če pa komu od vas manjka modrosti, naj jo prosi od Boga, ki jo vsem rad daje in ne sramoti — in dana mu bo. Prosi pa naj v veri, ne da bi kaj dvomil.« (Jak 1:5–6) Kdor dvomi, je namreč podoben morskemu valu, ki ga veter dviga in premetava.⁷

Ta obljuba je spodbudila mladega Josepha Smitha, da je Boga iskal v molitvi. Po lastnih besedah je izjavil:

»Sčasoma sem prišel do zaključka, da [...] moram narediti, kakor je narekoval Jakob, to je, vprašati Boga. Sčasoma sem prišel do odločitve, da bom 'vprašal Boga', zaključujoč, da če daje modrost tistim, ki jim jo manjka, in jo rad daje in ne sramoti, bi si upal.

V skladu s svojo odločitvijo, da bom vprašal Boga, sem odšel v gozd, da bi poskusil. [...] Prvič v življenju sem poskusil kaj takega, kajti v vsem svojem strahu nikdar dotlej nisem poskusil moliti na glas.«⁸

Če smo torej omahovali, da bi prosili Boga, našega nebeškega Očeta, preprosto zato, ker še nismo poskusili moliti, lahko pogum vsekakor dobimo v zgledu Josepha Smitha. Toda pomnimo, kakor je to storil prerok, da moramo moliti v veri, brez dvomov.

Ker je imel Jaredov brat vero in ni omahoval, je zagledal Božji prst, ki se je dotaknil kamnov v odgovor na njegovo prošnjo.⁹

Noe je zato, ker je imel vero in ni dvomil, zgradil barko zaradi poslušnosti Božjim zapovedim.¹⁰

Ker je imel Abraham vero in ni dvomil, je bil pripravljen žrtvovati svojega ljubelega sina Izaka.¹¹

Ker je imel Mojzes vero in ni dvomil, je vodil Izraelove otroke iz Egipta in čez Rdeče morje.¹²

Ker so imeli Jozue in tisti, ki so mu sledili, vero in niso dvomili, so porušili zidove Jerihe.¹³

Ker je imel Joseph vero in ni dvomil, je zagledal Boga, nebeškega Očeta, in Jezusa Kristusa, njegovega Sina.¹⁴

Kaki dvomljivec bi lahko dejal, da so se ta mogoč-na dejanja po veri zgodila že davno, da so se časi spremenili.

So se časi res spremenili? Ali ni res, da imamo tako kot vedno tudi danes radi svoje otroke in jim želimo, da bi živeli pravično? Ali ni res, da tako kot vedno tudi danes potrebujemo Boga in njegovo Božjo, zaščitniško roko? Ali ni res, da smo tako kot vedno tudi danes prepuščeni njegovi milosti in nemilosti in smo njegovi dolžniki za življenje, ki nam ga je dal?

Časi se v resnici niso spremenili. Molitev še naprej prinaša moč — duhovno moč. Molitev še naprej prinaša mir — duhovni mir.

Udejanjanje vere

Kjer koli smo, nebeški Oče lahko sliši in odgovori na molitve, izrečene v veri. To še posebej velja za misijone po vsem svetu. Ko je kanadskemu misijonu predsedoval predsednik David O. McKay (1873 – 1970), sva imela s sestro Monson priložnost služiti z nekaj najodličnejšimi mladeniči in mladenkami tega sveta. Življenje teh mladih misijonarjev je posebej bilo vero in molitev.

Nekega dne je v moji pisarni sedel novo prispeli misijonar. Sijal je, bil je močan, srečen in hvaležen, da je lahko misijonar. Navdajalo ga je navdušenje in želja po služanju. Ko sem z njim govoril, sem mu dejal: »Starešina, predpostavljam, da te oče in mama z vsem srcem podpirata pri tvojem vpoklicu na misijon.« Povesil je glavo in dejal: »No, ne povsem. Poglejte, predsednik, moj oče ni član Cerkve. Ne verjame, kot verjamemo mi, zato ne more v celoti ceniti pomembnosti moje naloge.«

Brez oklevanja in ker me je Duh ganil, sem mu rekel: »Starešina, če boš zvesto in skrbno služil Bogu in razglašal njegovo sporočilo, se bo oče pridružil Cerkvi, še preden boš zaključil misijon.« Krepko mi je stisnil roko, v očeh so se mu zasvetile solze in mu začele polzeti po licih, ko je dejal: »Če bi moj oče sprejel resnico, bi bil to zame največji blagoslov v mojem življenju.«

Ta mladenič ni leno sedel in upal ter si želel, da bi se obljuba izpolnila, in je raje sledil modremu

starodavnemu nasvetu: »Moli, kot da je vse odvisno od Boga. Delaj, kot da je vse odvisno od tebe.« Takšno je bilo misijonarsko služenje tega mladeniča.

Na vsaki misijonarski konferenci sem ga poiskal pred pričetkom sestankov in vprašal: »Starešina, kako napreduje oče?«

Njegov odgovor se je vedno glasil: »Ni napredka, predsednik, ampak vem, da bo Gospod izpolnil obljubo, ki mi jo je dal po vas, ki ste moj predsednik misijona.« Dnevi so prešli v tedne in tedni v mesece in slednjič sem, samo dva tedna, preden sva končala misijon in se vrnila domov, prejel pismo od očeta tega misijonarja. Oče je pisal:

»Dragi brat Monson,

rad bi se vam zelo lepo zahvalil, ker ste tako lepo skrbeli za mojega sina, ki je pred kratkim zaključil misijon v Kanadi. Bil je naš navdih.

Mojemu sinu je bilo na začetku misijona obljubljeno, da bom postal član Cerkve pred njegovo vrnitvijo. Verjamem, da ste mu to obljubili vi, ne da bi jaz za to vedel.

Z veseljem sporočam, da sem se v Cerkvi krstil en teden, preden je zaključil misijon, in sem trenutno športni direktor pri Mutual Improvement Association (Združenje za skupni razvoj), kjer imam nalogo učitelja.

Moj sin sedaj hodi na Univerzo Brigham Younga in tudi njegov mlajši brat je bil pred kratkim krščen in potrjen za člana Cerkve.

Še enkrat bi se vam rad zahvalil za vso prijaznost in ljubezen, ki ste jo bratje z misijona v zadnjih dveh letih naklonili mojemu sinu.

S spoštovanjem, hvaležni oče.«

Ponovno je bilo odgovorjeno na ponižno molitev v veri.

Je zlata nit, ki od začetka sveta do danes povezuje vsako izkazano vero. Abraham, Noe, Jaredov brat, prerok Joseph Smith in mnogi drugi so hoteli biti poslušni volji Boga. Imeli so ušesa, ki so slišala, oči, ki so videle, in srca, ki so vedela in čutila.

Nikoli niso dvomili. Zaupali so.

Z osebno molitvijo, z družinsko molitvijo, z zaupanjem v Boga in z vero, ne da bi dvomili, lahko prikličemo na pomoč silno Božjo moč. Kliče nam, kot nam je vedno: »Pridite k meni!«¹⁵

OPOMBE

1. Gl. Prg 3:5–6.
2. Gl. JakK 3:1.
3. Gl. NaZ 6:36.
4. Gl. 3 Ne 18:21.
5. Heb 11:6.
6. William Cowper, *Olney Hymns* in *The Oxford Dictionary of Quotations*, druga dopolnjena izdaja, 1966, str. 161.
7. JakK 1:5–6.
8. Joseph Smith – History 1:13–14.
9. Gl. Et 3:1–16.
10. Gl. 1 Mz 6:13–22.
11. Gl. 1 Mz 22:1–14.
12. Gl. 2 Mz 14:15–22.
13. Gl. Joz 6:2–20.
14. Gl. Joseph Smith – History 1:14–19.
15. Mt 11:28.

PREDLOGI ZA HIŠNE UČITELJE

Ko boste v duhu molitve sporočilo preučili, ga predstavite tako, da boste ljudi, ki jih učite, spodbudili k sodelovanju.

Sledi nekaj primerov:

1. Preberite zgodbo o misijonarju v poglavju »Udejanjanje vere«. Pogovorite se o tem, kako so vera, molitev in trdo delo pomagali, da se je obljuba misijonarju izpolnila. Družino prosite, naj premislijo o tem, pri čemer iščejo Božjo pomoč. Povabite jih, naj naštejejo, kaj lahko sami naredijo, da bodo dobili odgovor oziroma pomoč, ki jo potrebujejo. Predlagajte tudi, naj imajo vero v Gospoda, ko molijo za pomoč, in naj tudi sami pripomorejo k rešitvi.

2. Preberite povzetke poglavja »Sprejmite Božje povabilo«. Družinski člani naj izmenično do konca preberejo naslednji stavek, tako da uporabijo lastno izkušnjo. »Ker sem imel vero, in nisem dvomil, sem...« Pogovorite se o tem, kaj pomeni moliti z večjo vero. Družini pustite kartico, na kateri piše: »Ali si poskusil moliti?«